

Markó Béla

Fekete–fehér

Éveken át reggel hét óra körül keletről
megjelent egy hatalmas varjúcsapat fölöttünk,
néhány percig éktelen ricsajjal
röpködtek ide-oda a szénfekete madarak,
majd egyszerre csak valami jeladásra
tovaúszott az élő felhő nyugat felé.

Soha nem jutott eszembe Hitchcock,
szeretem ezeket a rosszhírű varjakat,
mintha emberi beszédet hallanánk az égből,
gyerekhang, asszonyhang, férfihang is olykor,
érthetetlen nép érthetetlen nyelve,
ahogy reggelente feltekintettem rájuk,
az idő magasságára láttam mindig,
mert igazság szerint odafent van a múlt,
nem pedig alattunk a földben.

Aztán egyik napról a másikra eltűntek,
és sejtem, hogy miért, hiszen tőlünk nem messze,
az egykori cukorgyár helyén lakótelep épül,
sokemeletes házakban drága luxuslakások,
már elkezdődött a munka, húzzák fel a falakat,
pontosan mellettük élt a varjúkolónia
néhány terebélyes fán, de gondolom, valamiképpen
elűzték őket onnan, nyomornegyedekkel is
megesik az ilyesmi a világon mindenütt.

Különös, hogy újabban a varjak helyett reggel
szinte ugyanabban az órában megjönnek
a hófehér sirályok, egyébként régóta látni őket
Marosvásárhely főtere fölött, háztetőkön,
padlásnyílásokban laknak, de erre még
nem jártak, most hófehér felhőnk van ott,
ahol szénfekete volt eddig, hangosan rikoitoznak
ezek is, fel-felzokognak, mint a gyermekek.

Nem a hiányzó varjakat siratják,
nem ezt akarom mondani, csak az elűzött
feketét követi a fehér, akár egy fekete-fehér film
gyerekkoromból, mert fekete nélkül fehér sincsen,
nem nekünk kellene eldönteni, hogy mi a jó,

mi a rossz odafent a visszafordíthatatlan
időben, a minap elmentem a hajdani varjúkolóniáig,
egy-két varjút láttam még itt-ott, felhőcafátokat
a fákon, mert néha fekete a színe a reménynek.

Szánalom

Sáros ruhában ül az élelmiszerbolt előtt
a lépcső alján, mint egy hatalmas,
lassan morzsolódó homokkődarab,
és amikor meglát, már messziről kiáltja:
– Na, holnap elvisznek engem! –
Olyan ez, mint valami népdal.
– Hova? – kérdem meglepetten Annától,
mármint a sokszor versbe foglalt
hajléktalan asszonytól.
– Hát a szanatóriumba – mondja, majd
hozzáteszi: – valahova Nagyvárad mellé.
Már nem bírtam, én kértem,
hogy vigyenek el. Az egy bolondokháza.
Ugye bolondokháza? – néz rám
valószerűtlenül kék szemével.
Egyedül a szeme nem piszkos:
– Már voltam ott. Azok bolondok, igaz-e?
– Bolondok mindenütt vannak – vigasztalom
esetlenül. – Igen, csakhogya az bolondokháza.
De legalább jó volt az étel. Nagyon jó.
Maguk hogy vannak? A fia hazajött-e?
– Még nem. Csak a jövő héten.
– A felesége jól van? – Jól, persze.
– Rég nem láttam. Mondja meg neki,
hogy még találkozunk. Vagy az is lehet –
megáll egy pillanatra –, hogy
nem találkozunk. – Megmondom.
Vigyázzon magára! – búcsúzkodom.
Másnap aztán már tényleg
nincsen ott. Szinte hiányzik.
Néhány perc szánalommal ismét
kevesebb. Nem tolakszik be
a helyére semmi. Csak az üresség.

Hatalom

Ahogy belépek a kertkapun,
néhány centiméterre a cipőm orrától,
porcelánfényű házából derékig kibújva,
mintha integetne csápjaival,
lassan araszolgat egy csiga.
Óvatosan arrébb húzódok,
megnézem, van-e valami postám.
Nincsen semmi. Régóta sejtem, hogy
ide a dombra nem jön fel naponta
a postás, hanem meggyűjti a leveleket,
folyóiratokat, könyveket, és egy héten
egyszer-kétszer begyömöszöli
a postaládába. Megfordulok,
majdnem megfeledkeztem a csigáról,
de az utolsó pillanatban átlépek rajta.
Hatalmam van, és érzem,
milyen is mindenhatónak lenni.
Bár ez csak félig-meddig igaz,
mivel nem én raktam össze,
de egyetlen mozdulattal elpusztíthatnám.
Nem teszem, persze. Fogalmam sincs,
hogy lát-e engem, valószínűleg nem,
hiszen pazarlás lett volna
ezzel a képességgel felruházni,
amikor az égvilágon semmi szüksége nincsen
ekkor a testek látására, miért is fürkészné
a hozzá képest szédítő magasságot,
ha úgysem tudna semmit kezdeni vele.
Jóleső érzés egy csigát megkímélni.
Bemegyek a házba, leteszem a táskámat,
aztán eszembe jut, hogy az autóban
felejtettem a teli bevásárlószatyrot,
már-már ugrálva visszasetek,
nézem a rózsaszínű magnóliát,
szeret minket, egész nyáron virágzik.
Ahogy nyitom a kaput, félreérthetetlenül
reccsen valami a talpam alatt.
Szilánkokra tört porceláncsészéből
szétfolyó utálatos takony. Ennyi volt.
Eltaposhattam volna már az előbb.
Azt is mondhatnám, hogy kapott tőlem
ötpercnyi életet. De nem mondom.